

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/37/2020
Identifikačné číslo spisu: 8211202460
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8211202460.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LOGIK s.r.o., so sídlom Rampová 4, 040 01 Košice, IČO: 46 489 851, zastúpeného WITT&KLEIM ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA S.R.O., so sídlom Dolná 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 257 164, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, zastúpenému advokátom Mgr. Daliborom Tverďákom, so sídlom Krmanova 1, 040 01 Košice, o zaplatenie 68.759,27 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3Cb/29/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/3/2018 - 847 zo dňa 2. mája 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí tretím rozsudkom zo dňa 4. októbra 2017 č. k. 3Cb/29/2011-781 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.752,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 25. júla 2011 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súčasne rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou na súde dňa 19. apríla 2011 domáhal zaplatenia sumy 68.759,27 Eur s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 18. februára 2009 uzavrel so žalovaným poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXX a dňa 28. júna 2009 žalobcovi vznikla na majetku poisťná udalosť, na ktorú sa vzťahovala predmetná poisťná zmluva, a ktorá spočívala v zaplavení tenisových antukových dvorcov pod nafukovacou tenisovou halou. V spore bolo podstatným zistenie, čo bolo predmetom poistenia, t. j. či pod pojmom „nafukovacia tenisová hala“ uvedenom v prílohe k predmetnej poisťnej zmluve je treba rozumieť i antukové tenisové kurty nachádzajúce sa pod nafukovacou halou, a teda či bol daný základ nároku na plnenie poisťovne. V danom prípade bolo potrebné sa zaoberať výkladom prejavu vôle

zmluvných strán, ako i ďalšími skutočnosťami vyplývajúcimi z realizovaných úkonov pred samotným podpisom poistnej zmluvy alebo z úkonov, ktoré zmluvné strany realizovali počas doby trvania zmluvného vzťahu. Keďže v danom prípade nebolo možné pochybnosti odstrániť výkladom podľa platných poistných podmienok, bolo potrebné použiť výkladové pravidlá v ustanovení § 266 Obchodného zákonníka, resp. v ustanovení § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prípade obchodnoprávnej úpravy výkladových pravidiel je stanovená hierarchia jednotlivých výkladových princípov, pričom sa zohľadňuje úmysel konajúcej osoby za predpokladu, že tento úmysel bol druhej strane známy. Ak nemožno vychádzať z úmyslu, prejav vôle sa vykladá podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. V predmetnom spore pôvodný žalobca svoju požiadavku uzavrieť poistnú zmluvu so žalovaným predniesol sprostredkovateľovi poistenia, obchodnej spoločnosti Finsun s.r.o., za ktorého vystupoval IU. O.. Nebolo pochybností o tom, že sprostredkovateľ konal v mene a na účet žalovaného. Súčasne sprostredkovateľ výslovne potvrdil, že úmysel a vôľa pôvodného žalobcu bolo poistiť celý športový areál vrátane antukových tenisových kurtov, teda úmysel žalobcu poistiť aj antukové tenisové kurty bol žalovanému známy. Rovnako z okolností súvisiacich s podpisom zmluvy ako i následného konania po podpise zmluvy bolo zrejmé, že žalovaný po ohlásení poistnej udalosti robil šetrenie vo vzťahu k poskytnutiu poistnej náhrady a nespochybňoval, že antukové tenisové kurty nie sú predmetom poistenia. Po pripustení, že by týmto výkladovým pravidlom nebol prejav vôle dostatočne určitý, nastupuje princíp kontra preferentem, v zmysle ktorého prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá výraz použila.

3. V predmetnej veci návrh na uzavretie poistnej zmluvy vypracoval žalovaný, čo nebolo sporné. Pri príprave návrhu a zaradení doň pojmu „nafukovacia tenisová hala“, bolo jeho zaradenie konzultované, čo potvrdila G.. L.. Návrh poistnej zmluvy bol tak prejavom vôle smerujúcim k vzniku práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom vôle spájajú, čo dokazovalo, že v procese vzniku poistnej zmluvy pojem „nafukovacia tenisová hala“ použil ako prvý žalovaný. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie uzavrel, že bol daný základ nároku žalobcu a mal za to, že v pojme „nafukovacia tenisová hala“ boli zahrnuté aj antukové tenisové kurty. V spore súčasne nebolo sporné, že dňa 28. júna 2009 došlo k poistnej udalosti. Tým vzniklo žalobcovi v súlade s § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na plnenie zo strany žalovanej poisťovne. Na určenie výšky plnenia poisťovateľa bolo možné aplikovať len ustanovenia poistných podmienok. Bolo nevyhnutné mať na zreteli tzv. odškodňovaciu zásadu, na základe ktorej poškodený nesmel dostať viac, než koľko činí jeho majetková ujma a zároveň, že výška plnenia poisťovne nesmela prekročiť hodnotu novonadobudnutej veci. Súčasne v súlade s čl. 2 ods. 2 písm. a) Zvláštnej časti Všeobecných poistných podmienok poskytnie poisťovňa poistné plnenie zodpovedajúce primeraným nákladom na opravu poškodenej veci v čase vzniku poistnej udalosti. Poškodený bol povinný preukázať rozsah škody a predložiť o tom poisťovni doklady. Zo znaleckého dokazovania bolo zrejmé, že hodnota nového tenisového dvojkurtu o ploche 36 x 36 m porovnateľného s antukovým tenisovým kurtom žalobcu určená znalcom Ing. Miroslavom Lissým bola vo výške 50.119,28 Eur bez DPH (59.641,94 Eur s DPH) a určená znalcom Ing. Jánom Hrabinským vo výške 49.136,40 Eur bez DPH (58.472,32 Eur s DPH), t. j. v priemere 49.627,84 Eur bez DPH. Súd prvej inštancie mal za to, že uvedenú sumu nesmie prekročiť výška poistného plnenia žalovaného.

4. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal námietkami žalovaného ohľadom neprípustnosti rozsahu vykonanej opravy. Žalobcom predložená faktúra č. XXXXXXXXXX na sumu 68.759,27 Eur bez DPH mala slúžiť ako dôkaz o rozsahu vykonanej opravy. Jej prílohou bol súpis vykonaných prác, z ktorého bolo zrejmé, že došlo k výmene antukových tenisových kurtov vrátane podložia s tým, že došlo aj k zavedeniu drenáže. Žalovaný namietal vykonanie opravy v rozsahu presahujúcom oprávnenie k oprave a konanie žalobcu ako poškodeného v rozpore s čl. 6 ods. 1 písm. g) Všeobecných poistných podmienok. Zo zápisu z obhliadky škodovej udalosti bolo zrejmé, že do poistného plnenia bude žalovaným zahrnuté iba poškodenie uvedené v zápise. V prípade ak sa zistí zvýšený rozsah poškodenia, žalobca bol povinný vyzvať žalovaného na doobhliadku a preukázať rozsah poškodenia. Žalobca v spore tvrdil, že postupoval v súlade s pokynmi žalovaného a že bola vykonaná doobhliadka po tom, ako sa zistili ďalšie poškodenia a že likvidátor žalovaného odsúhlasil rozsiahlejšiu opravu. Uvedené však žalobca nepreukázal. Práve naopak, likvidátor potvrdil, že žiadna doobhliadka a schválenie opravy vo forme výmeny tenisových

kurtov sa neuskutočnilo. Z tohto dôvodu bolo možné do poistného plnenia zaradiť iba poškodenie uvedené v zápise. Súčasne ak žalobca tvrdil rozsah vykonaných prác, bolo jeho povinnosťou preukázať ich rozsah a účelnosť pri výmene tenisových antukových kurtov v dôsledku zaplavenia a preniknutia bahna do podlažia kurtov. Súd prvej inštancie poukázal na viaceré odborné vyjadrenia, napr. B. C. Č., z ktorého vyplývalo, že atmosférickými zrážkami sa nemôže do podlažia dostať blato cez dostatočne uvalcovanú vrchnú vrstvu antukového kurtu. Súd prvej inštancie tak nemal preukázané, že zaplavením kurtov došlo k poškodeniu všetkých vrstiev kurtov až na zhutnený terén v dôsledku preniknutia bahna do podlažia tenisových kurtov, a teda že na odstránenie škody bola nevyhnutná ich následná výmena vrátane výmeny podlažia.

5. Súd prvej inštancie uzatvoril, že ako účelne vynaložené náklady na odstránenie škody v dôsledku poistnej udalosti bolo možné uznať len náklady na výmenu antuky, t. j. vrchnej vrstvy tenisových kurtov s čistením asfaltu, chodníka, skladu a odtokov. Súd pri určení výšky vychádzal z oboch znaleckých posudkov znalcov, ktorí určili cenu za vrchnú vrstvu antukových kurtov v priemere v sume 21.333,20 Eur (znalec Ing. Lissý vo výške 21.544,70 Eur a znalec Ing. Hrabinský v sume 21.121,70 Eur). K tejto sume bolo potrebné pripočítať náklady za práce na čistenie. Keďže tieto práce neboli súčasťou znaleckých posudkov, súd vychádzal z rozpočtu likvidátora, ktorý tieto práce ohodnotil na sumu 418,98 Eur, v dôsledku čoho tak účelne vynaložené náklady na odstránenie škody predstavovali sumu 21.752,17 Eur. S poukazom na ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, súd priznal žalobcovi i úrok z omeškania vo výške 9 % ročne od 25. júla 2010, t. j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí 15 dní od dátumu 9. júla 2010, v ktorý deň žalovaný oznámil svoje stanovisko k poistnej udalosti.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 2. mája 2018, sp. zn. 2Cob/3/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Sporovým stranám nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie pre účely rozhodnutia o žalobe vykonal potrebné, stranami označené dôkazy, z nich vyvodil správne skutkové zistenia a vec správne právne posúdil. Súčasne sa odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd k námietkam odvolateľov proti skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie poukázal na to, že Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „C. s. p.“) sa riadi okrem iného princípmi dispozičným a prejednávacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a formálnej pravdy. Súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý skutkový stav zistí z pozície komponentov dodaných do konania stranami sporu. Úlohou súdu tak nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Z pohľadu úspechu strán v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo preukázať.

8. Pre zodpovedanie otázky, čo bolo predmetom poistenia, odvolací súd poukázal na obsah a znenie samotnej poistnej zmluvy. Pojmy uvedené v poistnej zmluve sa museli vykladať podľa platných poistných podmienok, v prípade pochybnosti bolo potrebné vykladať právne úkony vyjadrené slovami podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Pritom sa berie zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy, ako aj následného správania strán. Prejav vôle, ktorý pripúšťa rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá výraz použila. Žalovaná poisťovňa udelila sprostredkovateľovi, spoločnosti FINSUN s.r.o., plnú moc na konanie v mene poisťovne žalovaného. V danom prípade nebol relevantným iba podnet žalobcu na uzavretie poistnej zmluvy, ale i to, kto po vzájomnej komunikácii účastníkov vypracoval návrh na uzavretie poistnej zmluvy, a teda kto ako prvý označil ako predmet poistenia „nafukovacia tenisová hala“. Odvolací súd ďalej uviedol, že v danom prípade bola zmluva uzavretá až na základe návrhu podaného osobou, ktorej výzva bola adresovaná. Nebola pochybnosť o tom, že obsah poistnej zmluvy je pojatý do listín, ktoré ako „tlačíva“ pre uzatváranie poistných zmlúv používala žalovaná poisťovňa. Svedok B. O. uviedol, že podľa poistnej zmluvy boli spolu s nafukovacou halou poistené i antukové tenisové kurty, a z pohľadu vyššie zdôrazňovaného významu vypracovania návrhu poistnej zmluvy s termínom „nafukovacia tenisová hala“

zmluvu konzultoval so zástupcom žalovaného (G. L.), ktorý pripravil poistnú zmluvu na podpis. V spore zo strany žalovaného neboli produkované dôkazy, ktoré by vyvrátili dovtedajšie zistenie, že návrh poistnej zmluvy aj s termínom „nafukovacia tenisová hala“ obsiahnutý v zozname poisteného nehnuteľného majetku vypracovala žalovaná poisťovňa. Odvolací súd poukázal i na to, že žalovaná poisťovňa po ohlásení poistnej udalosti robila najskôr šetrenie vo vzťahu ku poskytnutiu škodovej náhrady. Nespochybňovala, že antukové tenisové kurty pod nafukovacou tenisovou halou neboli predmetom poistenia. Z obsahu súdneho spisu vyplývalo, že žalovaný sa najskôr snažil produkovať dôkazy na výšku poistného plnenia a až následne sa zamerl na produkovanie dôkazov relevantných pre záver o základe uplatneného nároku. Preto nebolo pochybností o správnosti záveru súdu prvej inštancie, že antukové tenisové kurty boli poistené predmetnou zmluvou.

9. V ďalšom bolo pre súd dôležité zodpovedanie otázky o výške poistného plnenia, pričom bolo potrebné vychádzať z právnej úpravy upravujúcej oblasť tzv. neživotného poistenia, všeobecných poistných podmienok poisťovateľa a všeobecných zásad súkromného práva, ktoré sa na danú problematiku vzťahujú, ako aj ustálenej rozhodovacej praxe súdov. Čo je predmetom poistenia a proti akému riziku je vec poistená vyplývalo z poistnej zmluvy. V danom prípade platí tzv. odškodňovacia zásada, na základe ktorej poškodený nesmie dostať viac, než koľko činí jeho majetková ujma vzniknutá mu poistnou udalosťou. Zákon umožňuje dojednať poistenie s dohodnutou poistnou sumou tvoriacou hornú hranicu plnenia poisťovateľa. Poistné podmienky ustanovujú, ako má byť pri jednotlivých druhoch poistenia majetku určená výška plnenia poisťovateľa, ak došlo v dôsledku poistnej udalosti k poškodeniu, zničeniu, odcudzeniu, či strate poistenej veci. Prítom ide o plnenie na základe poistnej zmluvy a nie o náhradu škody v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Preto pre určenie výšky plnenia poisťovateľa platia jedine ustanovenia poistných podmienok, a nemožno použiť, ani podporne, všeobecné ustanovenia o určovaní výšky náhrady škody. Plnenie poisťovne závisí od rozsahu škody spôsobenej na poistenej veci, pričom poistná suma predstavuje maximálny rozsah plnenia poisťovateľa a nemá povahu paušálne určenej výšky plnenia. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie rozhodol o výške poistného plnenia zodpovedajúcej obstaraniu novej vrchnej vrstvy antukových kurtov i nákladov, ktoré súviseli s prácami na čistenie. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd zdôraznil, že znalci podávajúci posudok v konaní, pri hodnotení súpisov výkonov dodávateľom plnenia urobili záver, že vykalkulované položky na zriadenie drenážneho systému, ktorý kurty predtým nemali, nebolo možné uznať do nákladov opravy. Sám žalobca súčasne uviedol, že v čase škodovej udalosti neboli antukové tenisové kurty oddrenážované z dôvodu, že v čase, keď sa kurty stavali sa realizoval na ich výstavbu starý technologický postup. Súčasne odvolací súd uviedol, že obsah vykonaného dokazovania neumožňoval súdu prvej inštancie privodiť iný stav o výške plnenia, než aký v skutočnosti súd prvej inštancie urobil. Odvolací súd za nedôvodnú označil námietku týkajúcu sa údajného nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko súd dal v dôvodoch rozhodnutia odpovede na základné otázky, ktoré bolo potrebné vo veci posúdiť a na ich základe rozhodnúť.

10. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia otázky, ktorú dovolací súd v rozhodovacej praxi ešte neriešil. Touto otázkou malo byť posúdenie vzťahu princípu rovnosti zbraní, rozloženia, prenesenia a následného unesenia dôkazného bremena v prípade rozporovania tvrdenia a dôkazov tvrdenia protistrany v kontexte poistenia nehnuteľností a preukazovania oprávnenia poistného plnenia čo do výšky a právneho dôvodu vo vzťahoch so silnejšou stranou, ktorej povinnosti pri jej postupe sú osobitne normatívne upravené.

11. Dovolateľ v podanom dovolaní popísal priebeh konania a skutkový stav veci. Dovolateľ uviedol, že v priebehu dokazovania bolo všetkými rozhodnutiami ustálené, že v rámci vykonania opravy antukových tenisových kurtov bola vykonaná výmena podlažia až po zhutnenú spodnú vrstvu. Hoci v spore žalovaný tvrdil, že takto vykonaná oprava nebola v súlade s jeho pokynmi, svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepodložil. Obrana žalovaného spočívala v poukazovaní na časti znaleckých posudkov, ktoré tvrdili, že bahno sa nemohlo dostať až po spodnú vrstvu. Súčasne však znalci uviedli, že neboli schopní posúdiť možnosti takýchto procesov pretečenia. Z tohto dôvodu tak žalovaný neuniesol dôkazné

bremeno a bremeno tvrdenia. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno o nevyhnutnosti nákladov a ich výšky na obnovu tenisových kurtov, pričom tvrdenie o neoprávnenosti výšky nákladov na opravu vyjadril žalovaný a preto bolo povinnosťou žalovaného zabezpečiť dôkazy, ktoré by preukázali nesprávnosť nárokov uplatnených žalobcom. Žalovaný mal tak znášať následky dôkaznej núdze a nemalo byť na žalobcu prenášané dôkazné bremeno tvrdenia žalovaného.

12. Dovolateľ poukázal na obsah znaleckých posudkov znalcov Ing. Lissého, Ing. Čechovského, ako i vyjadrenia spoločnosti Maro CZ s.r.o. Poukázal na časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý nezohľadnil dôkazy predložené žalobcom, napr. vyjadrenie spoločnosti Svidgas s.r.o., z dôvodu, že nebol takej relevancie, aby spochybnil obsah dôkazov, z ktorých vyplýval nárok len na poistné plnenie súvisiace s vrchnou vrstvou antukových kurtov. Dovolateľ preto nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že odborné vyjadrenia Ing. Čechovského, spoločnosti Maro CZ s.r.o. a Pepas s.r.o., neboli spochybnené, pretože žalobca namietal tieto vyjadrenia a poukazoval na to, že sa zaoberali iným prípadom než tým, ktorý nastal. Tvrdil, že aj z kontrolného posudku Ing. Hrabinského vyplývala výška realizovaných prác v rozsahu 69.727,57 Eur, ktorá podľa znalca zodpovedala nákladom oprávnené a účelne vynaloženým žalobcom. Súčasne znalec uviedol, že iba znalec v odbore stavebné materiály mohol posúdiť, či v dôsledku zaplavenia mohlo dôjsť k poškodeniu všetkých vrstiev až na zhutnený terén. Ak teda odvolací súd uviedol, že žalobca neinicioval návrh na znalecké dokazovanie, nesprávne prenášal dôkazné bremeno na žalobcu. Záver o prenose dôkazného bremena podľa žalobcu vyplýval aj zo znaleckého posudku Ing. Lissého a v ňom predložených fotografií, ktoré preukazovali priesak ílu a znalec nevyklúčil možnosť tejto skutočnosti. Preto ak tvrdil žalovaný opak, bolo na ňom, aby túto skutočnosť preukázal. Odvolací súd s poukazom na závery uvedené v znaleckých posudkoch uviedol, že výmenu spodnej vrstvy antukových kurtov s vytvorením drenáží nebolo možné uznať do nákladov za opravy, čím opätovne zaťažil žalobcu dôkazným bremenom, ktoré malo podľa zásady rovnosti zbraní zaťažiť žalovaného, keďže rozsah prác rozporoval práve on. Odvolací súd tak nezohľadnil obsah znaleckého posudku, v ktorom znalec uviedol, že výška účelne vynaložených nákladov činí 61.378,41 Eur bez DPH, ktorú výšku znalec odôvodnil tým, že bahno, voda a íl sa bez pochybností dostali až do spodnej vrstvy antukového kurtu a bez výmeny spodnej vrstvy s vytvorením drenáží by dochádzalo k spätnému vyplavovaniu bahenných častíc. Uvedený záver potvrdzovalo aj vyjadrenie spoločnosti Svidgas s.r.o., a hoci práve žalovaný spochybnil uvedené závery vyjadrení, nijakým spôsobom neuviedol pre svoje tvrdenia dôkazy. Odvolací súd však opätovne konštatoval, že práve žalobca neunesol dôkazné bremeno pre odôvodnenie rozsahu opráv. Súčasne dovolateľ uviedol, že odvolací súd argumentoval tým, že pôvodný antukový kurt bol postavený starým technologickým postupom, avšak pri oprave sa použil nový technologický postup, v rámci ktorého sa zriadil drenážny systém, ktorý kurty nemali. Z tohto dôvodu odvolací súd vyvodil záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu o preukázaní účelnosti vynaložených nákladov na obnovu antukových kurtov, pričom zároveň nepožadoval unesenie dôkazného bremena od žalovaného na preukázanie neúčelnosti týchto nákladov. Súčasne odvolací súd uviedol, že výmena spodnej vrstvy antukových kurtov bola nevyhnutná na obnovu pôvodného stavu predmetu poistenia, pričom nová technológia v podobe drenáže nemohla byť predmetom poistného plnenia. Vzhľadom k uvedenému tvrdeniu mal podľa dovolateľa odvolací súd zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie s tým, aby zistil, či bola drenáž nevyhnutná na obnovu pôvodného stavu predmetu poistenia, resp. aby žalovaný preukázal, že oprava bola vykonaná nad rámec spôsobenej škody a náklady vynaložené žalobcom boli neúčelné. Vzhľadom k uvedenému dovolateľ považoval rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vnútorne logicky nekonzistentné, čo neprispieva k naplneniu účelu princípu právnej istoty.

13. Dovolateľ tvrdil, že odvolací súd v danom prípade porušil princíp rovnosti zbraní. Do dôkaznej núdze žalobcu dostalo pasívne (ne)konanie žalovaného v čase rozhodovania o miere a výkone opráv na predmete poistenia. Dovolateľ tvrdil, že v spore ako žalobca uniesol dôkazné bremeno v rozsahu, v akom ho možno zaťažiť. Odvolací súd a súd prvej inštancie však žalobcu zaťažili dôkazným bremenom, ktoré nemohol uniesť. Od žalobcu nebolo možné požadovať preukázanie splnenia pokynov žalovaného, ale v súlade so zásadou rovnosti zbraní mal práve žalovaný preukázať, že žalobca jeho pokyny nesplnil. V rámci spravodlivého rozdelenia dôkazného bremena a pohybu dôkazného bremena medzi sporovými

stranami, bolo v prípade vzniku škody poistnou udalosťou povinnosťou poškodeného, teda v danom prípade žalobcu, tvrdiť vznik škody a poistnej udalosti a preukázať svoje tvrdenia ako aj príčinnú súvislosť medzi nimi, čo podľa žalobcu aj urobil. Uvedené skutočnosti rozporoval žalovaný, pričom na podporu svojich tvrdení nepredniesol žiadne dôkazy. Dovolateľ upriamil pozornosť na to, že rovnosť zbraní je v rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva vykladaná ako primeraná možnosť každej z procesných strán predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do nevýhodnejšej pozície, než v akej je protistrana. V priamom rozpore s uvedeným je teda zaťaženie dôkazným bremenom žalobcu v celom rozsahu, pričom jedinou aktivitou žalovaného v konaní pred súdom bolo rozporovať tvrdenia žalobcu, čím konajúci súd očakával unesenie dôkazného bremena žalobcom, od ktorého sa očakávalo preukázanie nesprávnosti rozporu - tvrdenia žalovaného. Vzhľadom k uvedenému preto dovolateľ nesúhlasil s vyhodnotením neunesenia dôkazného bremena žalobcom pri výklade predmetu poistenia, nakoľko predložil dostatok dôkazov na podporu svojho tvrdenia, resp. žalovaný nepredniesol dostatok dôkazov, ktoré by dôkazy predložené žalobcom jednoznačne prevýšili. Dovolateľ poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo možné aplikovať a z ktorých vyplývalo, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca a okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Vzhľadom na uvedený záver by potom tvrdenia žalovaného o neplnení jeho pokynov pri oprave predmetu poistenia, ako i tvrdenia, že antukové kurty neboli predmetom poistenia, ako i tvrdenia, že rozsah vykonaných opráv nebol vykonaný v nevyhnutnom rozsahu a náklady neboli vynaložené účelne, mal preukazovať žalovaný. Dovolateľ poukázal aj na negatívnu dôkaznú teóriu, podľa ktorej od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Preto nebolo možné od žalobcu žiadať, aby preukázal, že žalovaný bol v čase výkonu opravných prác pasívny, resp. že nereagoval na informácie od žalobcu. Odvolací súd neskúmal pravdivosť tvrdení žalovaného, na základe ktorých nebolo žalobcovi priznané ním požadované plnenie. Odvolací súd nemohol vysloviť záver o potvrdení nepravdivosti tvrdení žalobcu na základe nepreukázaných tvrdení žalovaného. Preto mal žalovaný niesť dôsledky v podobe takého rozhodnutia, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov, v ktorých žalobca preukazoval nepravdivosť tvrdení žalovaného a oprávnenosť nákladov. V rozpore s uvedeným sa javilo, že žalobca niesol následky v podobe rozhodnutia, ktoré vychádzalo zo zisteného skutkového stavu na základe neunesenia dôkazného bremena žalobcom o nepravdivosti tvrdení žalovaného. Princípy rovnosti zbraní, deľba dôkazného bremena sa prejavujú práve v sporoch, kde žalobcu možno označiť za slabšiu stranu a žalovaného za silnejšiu stranu z dôvodu, že práve žalovaný je podnikateľským subjektom so špecifickým postavením, nakoľko sa na neho kladie potreba konania s osobitnou odbornou starostlivosťou. Pasívny prístup žalovaného spočívajúci v prenose zodpovednosti za riešenie poistnej udalosti na poisteného, nemal priestor v právnom poriadku Slovenskej republiky. Ak teda žalovaný nenamietal rozsah prác, bol právny predchodca žalobcu oprávnený vykonať práce na antukovom tenisovom kurte ako celku v očakávaní, že ak by rozsah prác presahovali poistné plnenie, bol by žalovaným informovaný o skutočnostiach a rizikách spojených s prekročením rozsahu poistného plnenia. Záverom dovolateľ zhrnul, že dovolací súd má v predmetnom konaní riešiť otázku rovnosti zbraní a otázku prenosu dôkazného bremena medzi sporovými stranami. Uviedol, že žalovaný ako poisťovňa má byť pri riešení poistných udalostí aktívny. Bez aktivity žalovaného bol žalobca oprávnený predpokladať, že ním vykonané činnosti, ktoré nahlásil žalovanému, boli v súlade so zákonom a poistnou zmluvou. Pre takúto správnosť postupu sa žalobcovi javilo ako správne, že by nemusel zhromažďovať dôkazy o ním vykonávanej činnosti, nakoľko ak by žalovaný postupoval v zmysle zákona č. 39/2015 Z. z., o poisťovníctve, bol by aktívny. Tu podľa dovolateľa nastal prenos dôkaznej povinnosti na žalovaného, ktorý mal vysvetliť, prečo nezastavil žalobcom vykonávanú obnovu predmetu poistenia. Súčasne tvrdil, že v súdnom konaní by mala existovať spravodlivá deľba dôkazného bremena medzi sporovými stranami, kedy žalobca preukazuje ním tvrdené skutočnosti, žalovaný dokazuje ním tvrdené skutočnosti a nepostačuje tvrdenie bez dôkazu. Zároveň sa aplikuje tzv. negatívna dôkazná teória, teda dokazovanie negatívnych skutočností nemožno požadovať od žiadnej zo sporových strán. Dovolateľ z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd zaviazal žalovaného na úhradu sumy 47.007,10 s úrokom z omeškania a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, prípadne aby zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, v ktorom bola žaloba žalobcu zamietnutá a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril, pričom uviedol, že žalobcom vymedzená právna otázka mala spočívať v posúdení princípu rovnosti zbraní, rozloženia a prenesenia dôkazného bremena v prípade rozporovania tvrdenia a dôkazov tvrdenia protistrany v kontexte poistenia nehnuteľnosti a preukazovania oprávnenia poistného plnenia čo do výšky a právneho dôvodu vo vzťahoch so silnejšou stranou. Uvedené otázky podľa žalovaného už boli predmetom rozhodnutí dovolacieho súdu, preto nebol daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Súčasne žalobcom vymedzená otázka bola bez právneho významu, nakoľko každé sporové konanie je spojené s rozporovaním. Nešlo o všeobecnú právnu otázku, ktorá by mala byť predmetom dovolacieho konania. Žalovaný poukázal na to, že predmetom súdneho konania nebol nárok žalobcu na náhradu škody odôvodnený porušením normatívnej povinnosti žalovaného, ale predmetom konania bol nárok na poistné plnenie. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný je „silnejšou“ stranou, bolo zjavne nesprávne. Obidve sporové strany sú právnickými osobami a preto nebol dôvod na tvrdenia o slabšej a silnejšej strane. Žalobcom vymedzená právna otázka nebola otázkou zásadného významu a ani otázkou neriešenou v rozhodnutiach dovolacieho súdu. Žalovaný tak poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare) sp. zn. 6Cdo/259/2010, v ktorom uviedol, že „jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednávania veci súdom je zásada rovnosti zbraní. Rovnosť zbraní sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie rovnosti zbraní z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôľi účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy.“ V inom uznesení najvyšší súd sp. zn. 5Obo/52/2010 uviedol, že „dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky.“ (obdobne vid' aj rozhodnutia sp. zn. 3MCdo/6/2010, sp. zn. 6MCdo/17/2010). Vzhľadom k vyššie uvedenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu žalovaný uviedol, že nebol daný dovolateľom vymedzený dovolací dôvod. Žalovaný súčasne poukázal na správnosť rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého odôvodnením sa stotožnil, keďže žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný ďalej tvrdil, že podstatou dôkazného bremena je, že strana ktorá tvrdí určité skutočnosti, je povinná ich aj preukázať. Súd následne vyhodnocuje predložené dôkazy. Súd nepriznal žalobcovi právo, keďže ho nepreukázal. Žalobca nemohol prenášať svoju dôkaznú povinnosť na žalovaného. Žalobca sa v podanom dovolaní snažil o účelový výklad, výsledkom ktorého mal byť prenos dôkazného bremena na žalovaného, súčasne žalovaného prezentoval ako pasívnu stranu. Uvedené tvrdenia žalobcu však boli zavádzajúce a nepravdivé, čo vyplývalo z obsahu spisu. V spore žalobca čiastočne uniesol dôkazné bremeno, preto mu bolo priznané plnenie.

15. Žalovaný ďalej uviedol, že účelom poistenia je zmierniť následky poistnej udalosti. Rozsah poistného plnenia je upravený v poistnej zmluve. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že pôvodné tenisové kurty boli postavené technológiou bez drenáže, avšak žalobca si uplatnil nároky na úhradu ním tvrdených nákladov aj s drenážou, pričom znaleckým dokazovaním bol ustálený rozsah účelne vynaložených nákladov na ich opravu. Žalobca sa odvolával na negatívnu dôkaznú teóriu, ktorá však v danom prípade potvrdzovala správnosť záverov súdov nižších inštancií, keď bola vyjadrením pravidla, že neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Od nikoho nemožno žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V spore mal žalobca preukázať dôvodnosť žalobou uplatneného nároku, pričom ak nevedel preukázať svoje tvrdenia, nebolo možné mu pričítať úspech v spore. Tvrdenie žalobcu, že mu bolo pričítané dôkazné bremeno, ktoré nemohol uniesť, nebolo správne. Súd zatiaľ žalobcu len vo vzťahu k dôkaznému bremenu k nemu tvrdeným skutočnostiam,

avšak žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Súd priznal žalobcovi nárok vyplývajúci z vykonaného dokazovania a znaleckých posudkov, nad uvedený rozsah žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a rozsahom opravy. Záverom žalovaný uviedol, že žalobca sa v spore prezentuje ako „slabšia“ strana, ktorá je konzumentom služieb silnejšej strany. V tejto súvislosti však žalovaný poukázal na definíciu spotrebiteľa vyplývajúcu z ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z., z ktorej vyplývalo, že žalobca ako právnická osoba nemá postavenie spotrebiteľa a preto nebol daný dôvod na aplikáciu ustanovení týkajúce sa spotrebiteľov ako slabšej strany. Tiež žalovaný uviedol, že žalobca v dovolaní obsiahol a nedôvodne rieši skutkové otázky, ktoré boli komplexne zistené súdom prvej inštancie a následne odvolacím súdom. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, eventuálne aby dovolanie zamietol.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania (§ 443 C. s. p.).

17. V zmysle § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

18. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila, Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné atribúty.

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

20. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.), tak je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017). C. s. p. v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem vyššie

uvedených podmienok - o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a podobne), ako aj otázka procesno-právna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

22. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd, nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

23. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že dovolateľom vymedzená otázka sa týkala posúdenia vzťahu princípu rovnosti zbraní, rozloženia, prenesenia a následného unesenia dôkazného bremena v prípade rozporovania tvrdenia a dôkazov tvrdenia protistrany v kontexte poistenia nehnuteľnosti a preukazovania oprávnenia poistného plnenia čo do výšky a právneho dôvodu vo vzťahoch so silnejšou stranou. V dovolaní žalobca tvrdil, že sudy nižších inštancií nesprávne vyhodnotili unesenie dôkazného bremena z jeho strany, resp. sudy na základe dokazovania dospeli k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno nad rozsah priznaného nároku, naproti čomu žalobca tvrdil opak. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z ustanovenia 132 C. s. p., vyplýva povinnosť strany v žalobe opísať pravdivo a úplne rozhodujúce skutočnosti, ako i označiť dôkazy na ich preukázanie. Z uvedeného vyplýva povinnosť tvrdenia žalobcu, na ktorú nadväzuje a s ktorou súvisí povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Taktiež z ustanovenia čl. 8 C. s. p., vyplýva, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Predmetný článok stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nespĺni svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Z uvedeného bez všetkých pochybností vyplýva, že súd prvej inštancie ako i odvolací súd v štádiu dokazovania získavajú pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. V rámci tohto štádia sa skúma, či žalobca, ako strana, ktorá sa domáha určitého nároku, preukázala oprávnenosť nároku a teda či v spore uniesla dôkazné bremeno. Výsledkom uvedeného štádia je hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie a to podľa jeho úvahy, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 C. s. p.). Dovolací súd tak uzatvára, že otázka unesenia či prenesenia dôkazného bremena, či princípu rovnosti zbraní súvisia s vykonávaním a hodnotením dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Hoci sa dovolateľ v podanom dovolaní snažil navodiť, že ide v danom prípade o riešenie právnej otázky, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo zrejmé, že tomu tak nebolo. Otázka dôkazného bremena a bremena tvrdenia sú otázkami skutkovými, ktoré vyplývajú z procesu dokazovania, ktorý je štádiom konania pred súdom prvej inštancie. Uvedené otázky v žiadnom prípade nemožno považovať za otázky právne, nakoľko nie sú zamerané na interpretáciu konkrétneho právneho

predpisu a už vôbec neboli otázkami zásadného právneho významu, a to s ohľadom na skutočnosť, že sa týkali len tohto predmetného konania. Uvedená dovolateľom nastolená otázka sa tak týkala skutkových záverov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Dovolací súd súčasne upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p., je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd k tvrdeniam dovolateľa, že v danom prípade išlo o spor žalobcu ako „slabšej“ strany, ktorá je spotrebiteľom služieb „silnejšej“ strany, teda žalovaného, uvádza, že s týmto tvrdením sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť. Z ustanovenia § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka vyplýva, že spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zákon jasne definuje spotrebiteľa ako fyzickú osobu. V danom prípade nemožno o žalobcovi, resp. dovolateľovi, hovoriť ako o spotrebiteľovi, keďže bol právnickou osobou. Z tohto dôvodu sa dovolateľ nemohol dovolávať použitia ustanovení týkajúcich sa spotrebiteľov ako „slabšej“ strany.

24. Dovolací súd záverom dopĺňa, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach viď aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017), zotrváva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

25. S poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.